

AZ ÍNYENCKLUB

SASKIA NOORT

Saskia Noort

Az ínyencklub

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2011

Amikor töltött még egy pohár vörösborot, pár csepp kilötyyent az asztalra. Elkáromkodta magát, majd a ruhája ujjával letörölte a foltot. Ez a mozdulat egyáltalán nem vallott rá. Mindig nagyon rendszerető volt, de most a legkevésbé sem törődött azzal, hogy pecsétes lett a szürke zakója vagy a tölgyfa asztal. Hiszen az élete, az életük tönkrement. Most akár autóba is ülhetne, és teljes gázzal nekihajthatna egy betonfalnak. Mindenkit megszabadítana az ittlététől, ami fölösleges ezen a világon. Valahogy mindig is tudta, hogy egy napon így fogja végezni. Hogy egyszer majd el fog veszíteni mindent, amiért annyi kockázatot vállalt.

Megpróbálta felidézni, ki volt ő, mielőtt az a lány beiharzott az életébe. De hiába, nem tudta. Egy magányos férfi, egy keményen dolgozó zombi. Szűkösen és takarékosan élt. És keresett valakit. Mígnem a szőke lány, aki lófarokban viselte haját, belibeggett az üzlethelyiségbe, lerohanta csáberejével, elvakította szenvedélyességével, és egy hónapon belül odaköltözött hozzá. A lány, aki kezdetben aggódással tele és riadtan mászott az ölébe, akit oltalmazni akart, akinek mindent meg akart adni, aki hozzá akart tartozni, a gyermekei anyja akart lenni, és aki most mindenét el akarja venni, amije csak van.

Szembéjai olyannyira elnehezültek, hogy nem kis fáradságába került nyitva tartania a szemét, de nem akart lefeküdni. Már ahhoz is túlságosan fáradt volt, hogy ágyba bújjon. Nem akart a poros tetőtérben ismét egyedül aludni, vagy nyitott szemmel feküdni, vágyakozva az Ő melege után. Teste átforrósodott az álmatlanságtól, de inkább itt lent üldögélt a konyhaasztalnál, cigarettázott, és ivott tovább. Egészen addig, amíg ki nem találta, mit kell tennie.

A gyerekek nélkül nem tudna élni. Felébredni és felkelni anélkül, hogy hallaná vidám hangjukat, anélkül, hogy a reggelinél látná még álmos, de örömteli arcukat, anélkül, hogy időről időre ölében érezne habkönnyű kis testüket – ez a gondolat úgy elrémisztette, hogy alig kapott levegőt. Nem, így semmi értelme nem lenne többé az életének, így szép lassan lecsúszna és megbolondulna. Ebben biztos volt.

Elbóbiskolt, majd felriadt, és megint kényszeresen látta, mi előtt áll. Lidércnyomás nehezedett rá. És most már nem hitt abban, hogy le tudja küzdeni a nehézségeket, hiába vette be a rengeteg tablettát. Bizonytalanul felállt, de a lábai majdnem összecsuksultak. Megcsúszott, és fejével nekiesett az asztal éles sarkának. Nyilvánvalóan részeg volt. Érezte, ahogy a vér melegen végigcsurog az arcán. A halál rákacsintott. Nem félt tőle, annyira semmiképpen sem, mint attól, ami rá vár, ha életben marad. A lüktető fájdalom a fejében kellemes volt és megnyugtató, összehasonlítva azzal, amit a szívében érzett.

Szembéja lecsukódott, és ő nem akart mást, csak feküdni, aludni és soha többé fel nem ébredni. Ezt könnyen el is érheti, de vele mi lesz? Ő büntetlen maradhat? Őneki nem kell megfizetnie azért, amit ellene elkövetett? Nem kellene Őneki is szenvednie, egészen addig, amíg már a véget kívánja inkább, hozzá hasonlóan? Magányosabbnak érezte magát, mint eddig bármikor. Vesztesnek, aki a szívében érzett fájdalomtól összegörnyedve végképp önmagába fordul

Miért nem mentek el – egyszerűen el – együtt? El kellett volna tűnniük. Lelki szemei előtt megjelent egy kép: azúrkék tenger, finom, vakítóan fehér homok a parton, nyomorúságos, fából ácsolt kis hajó a vízben. Egészen sötétre barnult, csillogó bőrű gyerekei sugárzó arccal, fürgén és ügyesen másznak fel rá, újra és újra, hogy onnan ugorjanak a vízbe. Hallja, hogy Ó szólítja. Ez Thaiföldön volt, a tengerparton, nem is oly régen, egyáltalán nem régen. Így kellene lennie. A családja, együtt, a keserű végig. Füstszagot érzett. A fiúk szívből kacagtak. Egy bottal még egyszer megpiszkálta a fahasábokat. A tűz lángra kapott. Beszívta és élvezte az égő fa szagát. Az volt a boldogság, az igazi boldogság, és így kellett volna maradnia örökre.

AZ ÉJSZAKA KÖZEPÉN Michel óvatosan felrázott, és álomittasan mormogta, hogy szól a telefon. Nyöszörögve a párnába fúrtam a fejem, s reméltem, a csöngés mindjárt abbamarad, ám lassan felfogtam, ha éjjel megszólal a telefon, az általában azt jelenti, hogy valami baj történt.

Felkapcsoltam az éjjeli lámpámat, és az ébresztőórára pillantottam. Három órát mutatott. A telefon elhallgatott. Mire Michel megjegyezte, hogy akkor alhatunk tovább. Bizonyára valaki hülyeségből csöngetett fel bennünket, esetleg téves kapcsolás volt, vagy ilyesmi.

Ám ebben a pillanatban újból megszólalt a készülék. Az volt az érzésem, hogy most élesebb és áthatóbb a hangja, mint egy szirénának. Az anyósom szíve felmondta a szolgálatot!? Terhes húgom elvesztette a kisbabáját!?

Kipattantam az ágyból. Magamra kaptam a pongyolámat, és rohantam le a lépcsőn. Mögöttem ott lépkedett Michel, anyaszült meztelenül. Lent a padon találtam meg a dühösen csengő telefont. A szívem vadul kalapált. Felvettem, s közben Michelre néztem, aki kezeivel igyekezett eltakarni csupasz altestét.

A vonal másik végén különféle zajok és kiabálás hallatszott. Egy férfi kétségbeesetten kiáltotta: „Patricia!”

Lépéseket hallottam, és lihegést. Aztán a sírásba hajló, visszafojtott nyöszörgését valakinek, aki levegő után kapkodott, majd egy mély, suttogó hangot:

– Karen! Ne haragudj, hogy felébresztettem benneteket...

– Patricia? Mi a baj?

– Ez rettenetes... Ide kell jönnöd. Babette és Evert háza lángokban áll... Meg kell mentenünk, ami itt még megmenthető... Mindegyikünk idejön. Mindegyikünket felhívtam...

– Istenem...

Michel megragadta a karomat, és kérdően nézett rám.

– Evert és Babette... a fiúk... mi van velük?

– Luuknek és Beau-nak semmi baja. Babette megsérült... Evertet még keresik.

Mintha minden megfagyott volna bennem, körülöttem. Az idő, a szívem, a vér az ereimben. Michel ijedten faggatni kezdett, mi történt, hová, hová kell mennünk.

– Tűz van Evertéknél...

Szentségelni kezdett. Ekkor megláttam a kisebbik lányunkat, Sophie-t, amint hüvelykujját a szájában tartva ücsörgött a lépcsőn, és nagy szemeket meresztve nézett bennünket.

– Oda kell mennünk. A többiek is ott lesznek. Megnézzük, tudunk-e még tenni valamit értük.

A távolban szirénák szóltak. Rájöttem, álmomban már hallottam őket.

Felrohantam a lépcsőn, hogy magamra vegyem a ruhámat, majd újra lefutottam, mivel ráébredtem, hogy jobb, ha nem visszük magunkkal a gyerekeket, viszont egyedül sem hagyhatjuk itthon őket. Felhívtam hát Inekét, a szomszédasszonyunkat, aki azt mondta,

a szirénák már úgyis felébresztették, és szívesen átjön, hogy vigyázzon Sophie-ra és Annabelle-re.

Még kezemben a telefonkagylóval átvágtattam a nappalin, és szét-húztam a függönyöket. Éreztem a tűz szagát, és láttam, hogy a távolban a fák mögött sárgászörösen izzik a levegő. Gyorsan elkészültünk az öltözködéssel. A lányok persze közben folyton kérdezősködtek: miért kell odamennünk a tűzhöz, és nekik mért nem szabad velünk jönniük, és elégtek-e Luuk és Beau játékaik is, és mostantól hol fognak lakni, vagy meghaltak-e talán? Mindeközben végig az járt az eszemben, vajon mit találunk ott, s ezért kissé harapósan válaszoltam a lányok kérdéseire. Sophie sírva is fakadt.

– Félek – zokogta. – Ti is mindjárt bennétek a tűzben! Maradjatok itthon!

Egy puszit nyomtam a feje búbjára, letörölgettem a könnyeket az arcáról, és azt mondtam neki, hogy segíteni akarok a barátaimon, és hogyha mind ügyesek leszünk, talán Luuknek és Beau-nak egyik-másik játékát is meg tudjuk menteni.

Ineke lent állt a lépcső alján a rózsaszín papucsában. Egy viharkabátot kanyarított a pizsamája fölé. Odasiettem hozzá, mögöttem két, még mindig síró kislány dübögött lefelé a lépcsőn. Megpuszítottam Inekét, és levettem a kabátomat a fogasról. Őszülő haja zilált volt, fakón kék szemeiben aggodást láttam.

– Mindenki az utcán van – mondta. – Ez valóban rettenetesen nagy tűz.

Átkarolta a két gyereket.

– Most már igyekezzetek, itt én mindent elrendezek.

Azután színlelt jókedvvel számon kérte, miért nem fekszik ilyenkor az ágyában két ilyen kicsi lány.

Michel és jómagam felvettük a kabátunkat, becsaptuk magunk mögött az ajtót, és biciklire pattantunk. Kint vékony hóréteg borította a földet. A világos égbolton sarló alakú hold pompázott, és ha nem valami szörnyűség színhelyére karikáztunk volna éppen, valószínűleg egyetértően állapítjuk meg, milyen szép ez az éjszaka.

Embermagasságú lángok csaptak fel a nádfedélből. Az egykor hófehérre meszelt külső falak mostanra szurokfeketére perzselődtek. Sötétszürke füstfelhő gomolygott ki vastagon a tető alól és az ablakokon. Síró kisgyerekeket magukkal vonzó szomszédok járkáltak összevissza kiáltozva az épület körül, mialatt mások visszatartott lélegzettel nézték a szemükben vörösén visszatükröződő tüzet, amely mohón nyelte el egy család lakhelyét.

Az utcát lezárták a forgalom elől. Tűzoltók rohangáltak fel s alá, kibontották a tömlőket, és gázálcban rontottak be a füstölgő házba. A vízszugár zúgva tört elő a csövekből, de a lángok erősebbnek látszottak, mintha folyamatosan táplálná őket valami.

Egy héttel ezelőtt ebben a házban ünnepeltük Evert és Babette idősebbik fiának, Beau-nak a hetedik születésnapját. Mi, felnőttek félkörben ültünk a kandalló előtt, és kellemes aromájú vörösbort ittunk, miközben a gyerekek keresztül-kasul futkároztak a házban. És most a tűz felfal mindent, amit Babette és Evert a hosszú évek alatt közösen felépített.

Átfurakodtunk a bábéskodók között, ismerős arcokat keresve. Valamit tenni akartunk, habár azonnal megértettük, itt nincs már semmi tennivalónk, semmi sincs, amit megmenthetnénk. Egy rendőr lépett oda hozzánk, és figyelmeztetett bennünket, hogy lépünk hátra, adjunk helyet a szirénázó mentőautónak, amely lépésben haladt mögötte. Mindenki hátrahőkölt. Michel megragadta átfagyott kezemet,

és néztünk a villogó kék fény után, amíg csak a sarkon el nem tűnt előlünk. A tűz nagyon gyorsan elharapódzott, csoda volt, hogy egyáltalán maradtak túlélők, tekintettel a késő éjszakai órára – hallottuk a sugdolózást magunk körül. Hogy pontosan mi is történt, azt senki sem tudta elmondani. Egyedül Evert tartózkodott még a házban.

A rendőrök újból félretoltak bennünket kiabálva, és egy másik mentőkocsi is elszáguldott mellettünk. Mögüle Patricia futott elő. Sötétvörös hajfürtjei ziláltan keretezték enyhén bekormozódott arcát. Amikor meglátott minket, megállt. Mindkét szájszöglete feszült volt és remegett, és pillantása hol erre, hol arra villant, mint az üldözött vadé. Amikor gyorsan megpuszilt, kénes szagot éreztem rajta. Fejével fekete Range Roverje irányába intett, amellyel a fák között parkírozott le semmivel sem törődve.

– Megyek a kórházba, Babette és a fiúk a mentőkocsikban vannak... A többieket ott találjátok – mondta lihegve, s egy rendőrségi kisbusz felé intett, ahol egy csapat férfi állt zavartan.

– Itt nincs mit tennünk, gyerekek... Csupán reménykedjünk és imádkozzunk, hogy Evertet még meg tudják menteni.

Amikor a nevet kiejtette, egy pillanatra megakadt. Ő is tisztában volt vele, nagyon valószínűtlen, hogy Evert élve kerüljön elő az égő házból.

Átverekedtük magunkat az embertömegben a barátainkhoz, akik döbbenetben álltak, és meredten nézték a tüzet. Amikor Angela meglátott, kitérta a karjait, és sírva fakadt. Átöleltük egymást, és éreztem forró könnyeit az arcomon.

– Istenem! Karen! Annyira, de annyira szörnyű! Olyan rettentetes...

Simon sem bírta tovább, ő Michel karjai között kezdett el megmegebicsakló hangon átkozódni:

– Micsoda borzasztó igazságtalanság! Istenverte nagy szemétség! A francba! Tegnap még ott volt nálam... – Michel vállaira borult, és ujjaival annak kabátjába kapaszkodott. – És most... Most halott! Biztosan az. Nem létezik, hogy valaki ilyesmit túléljen. Meghalt! A barátom meghalt!

Angela válla fölött átnézve észrevettem Hannekét, aki egy fánál ült, mint aki se hall, se lát. Aprókat szívott cigarettájából. Úgy tűnt, sokkos állapotban van. Otthagyva Angelát, odasiettem Hannekéhez. Ebben a pillanatban kiáltást hallottunk. Visszafordultam, és láttam, hogy a tömeg hátrál, és egy emberként hördült fel. Az égő tető összeomlott. Ismét Hannekére néztem, aki karjaival átkulcsolta a fejét, és lassan jobbra-balra ringatózott. Tűzoltók rohantak el mellettünk, egymás után kiáltva a saját nevüket, hogy biztos legyen, nem maradt egyikük sem a házban. Őket négy rendőr követte, akik egy nagy sűrke zsákot cipeltek. Angela belemarkolt a karomba. Éreztem, hogy a gyomrom fölkkavarodik, és kezdtem szédülni, attól tartottam, mindjárt összeesek. A zsákot óvatosan beemelték a harmadik mentőautóba, amely aztán lassan elhajtott, és ezúttal nem szólt a sziréna.

SZINTE TELJESEN KIVILÁGOSODOTT, mire a tűzoltóság végre megbirkózott a tűzzel. Mi átfagyva és a fecskendők vizétől nedvesen Simon és Patricia konyhájában kerestünk menedéket, akik ott laktak a sarkon Everték mellett. Szomszédasszonyuk, egy idősebb, kövérkés özvegy kávéfőzőt. Thom, Thies és Thieu, házigazdáink három fiúgyermeké pizzájában egymáshoz bújva kucorogott a pamlagon.

– Nem akartak lefeküdni – mondta suttogó hangon a szomszédasszony. – Itt akarták megvárni a mamát és a papát. Én pedig megengedtem nekik.

Szótlanul hallgattuk a kávéfőző barátságos pöfögését és a kávécsészék, a csészéaljak meg a kiskanalak csörömpölését. Engem idegesített a feszült csend, amiben senki sem mert a másikra nézni, ezért felálltam, hogy segítek. Simon ült a leglevertebben a helyén. Úgy tűnt, nem vesz tudomást a három gyerekről, akik ijedt és kérdő tekintettel bámultak rá ültükben. Michel kivett egy szál cigarettát a dobozból, amely az asztalon hevert, és rágyújtott. Mélyet szívott belőle, és erőteljesen fújta ki a füstöt, mintha csak ezáltal akarna megszabadulni azoktól a képektől, amelyek valósággal belevésődtek mindannyiunk recehártyájába. Reszketett a kezem, amikor felszolgáltam a kávéfőzőt. Mindegyikünk megpróbálta a maga módján

feldolgozni a helyzetet. A sóhajtások, a szipogás és a kávészürcsölés zaja szinte elviselhetetlen volt. Szerencsére ekkor megszólalt Simon.

– Miért nem telefonál már Patricia? Miért nem mondja meg, mi van? Nem akarja felhívni valamelyikötök? Mégiscsak tudnunk kell, hogy van Babette... És mi van a srácokkal...

Újból hallgattunk, a kávécsészét szorongattuk, és cigarettára gyújtottunk. Pedig a legtöbbünk már évek óta egy szálat sem szívott el. Simon felállt, odament a hűtőszekrényhez, és kivett belőle egy üveg vodkát és hat bejegesedett pohárkát, amiket tompa puffanással az asztalra helyezett, majd töltött a vodkából beléjük. Michel az asztalon könyökölt, és arcát a két kezébe rejtette. Halkan megkérdeztem Simontól, hogy Evert édesanyját értesítették-e a történekről. Bólintott, és azt mondta, hogy valószínűleg már járt is a kórházban.

Hallottuk, hogy nyílik a bejárati ajtó. Mindnyájan visszafogtuk a lélegzetünket, és nem mertünk egymásra nézni.

Evert édesanyjának a jajveszékeltése a lelkembe hasított. Kétségbeesett felkiáltásai mélyről jöttek, és pontosan olyanak hangzottak, amilyenek a zavarodottságot mindig is elképzeltem. Egy hörpintésre kiittam poharamból az italt, abban a reményben, hogy a perzselő alkohol elmulasztja a bennem mélyről feltoluló szomorúság érzését. Simon, anélkül hogy egy pillantással vagy egy mozdulattal megkérdezett volna, újból teletöltötte a poharamat.

Patricia lépett be a konyhába. Már éppen szólásra nyitotta a száját, de aztán csak a fejét kezdte ingatni, kezét a levegőbe emelve, miközben az arcán végigperegtek a könnyek. Evert nem élte túl a tüzet. Babette állapota stabil, bár még nem tért magához. Luuknek és Beau-nak nincs komoly baja, ám egy éjszakára bent tartják őket megfigyelés céljából a kórházban. Patricia a folyosó irányába

mutatott, ahonnan még mindig hallottuk Evert anyjának fájdalommal teli jajgatását.

– Nem hagyhatom magára... Evert volt az egyetlen gyereke...

Simon átkarolta a vállát, és gyöngéden leültette egy székre. De Patricia azt dadogta, hogy nem érzi jól magát, és kisietett a konyhából. Ártvettem tőle a feladatot, én gondoskodtam a kávéfőzőről a továbbiakban, hogy a kezemet elfoglaljam valamivel, nehogy a kétségbeesés, a tanácstalanság és a tehetetlenség összeroppantson. Attól tartottam, különben el fogok menekülni ebből a szomorúsággal teli házból. Tehetetlen nézőnek éreztem magamat, kívülállóknak, betolakodónak, aki illetéktelenül megjelenik a drámában, amely azzal a családdal történt. De a menekülés nem szerepelt a választási lehetőségek között. Ez egy baráti társaság volt. És most valaki közölünk hirtelen – egyetlen éjszaka lefolyása alatt – fedél nélkül maradt, és megözvegyült.

– Az egyik percben még megvan mindened, a következőben meg már semmid sincs – mormogta valamelyikünk.

Nem jött a szánkra más kifejezés, mint egy ilyen ócska közhely. De még nem akartunk hazamenni. Halogattuk a külvilággal való szembesülést, ameddig csak lehetett. Képtelenségnek tűnt, hogy a történekről idegenekkel szót váltsunk. Hallottuk, hogy odakint iskolába mennek a gyerekek. A mindennapi élet hangjai, amelyek nekünk most iszonyúan távolinak tűntek. Még mindig a vodka mellett üldögéltünk. És amikor Simon összes cigarettája elfogyott, szivarra gyújtottunk.

AMIKOR HAZAÉRKEZTÜNK, Inneke teát főzött és tojást sütött nekünk. A gyerekeket rendesen elkíserte az iskolába, még tízórait is vitetett velük. Negyed négyig aludtunk egy keveset. A tojást hagytuk kihűlni, egy falat sem ment le a torkunkon. Újra és újra láttuk magunk előtt a sötétszürke zsákot, és hallottuk Evert mamájának rémes sikoltozását.

Elmentem tusolni, hogy lemossam magamról az égett szagot. Az elszenesedett fa és a kén szagát, amitől hányingerem támadt, mivel állandóan Evert agyonégett testét juttatta eszembe. Talán egy órát is álltam a zuhanyrózsából ömlő forró víz alatt, háromszor is megmostam a hajamat, szappannal alaposan kikeféltem az ujjamon a körmöket, mégis éreztem a kezemen az elmúlt éjszaka füst- és kóromszagát.

Aztán bebújtam Michel mellé az ágyba, hogy megpróbáljam valamelyest pótolni az elmaradt alvást. A férjem forgolódott és sóhajtozott. Odabújtam csupasz testéhez, és hideg kezeimet meleget sugárzó hasára tettem. Megborzongott.

Felém fordult, és szürkés-kék szemeivel szomorúan rám nézett.

– Állandóan ezen töpregek... Tisztában voltunk vele, hogy Evertnek mostanság nem mentek jól a dolgai. Nagy fáradtságunkba került volna, hogy többet tegyünk érte?

– Azt gondolod, hogy a tűznek van valami köze az üzleti nehézségeihez?

– Nem tudom. Csak ramatyul érzem magam... Mintha mi, a többiek mulasztást követtünk volna el. Megkértük akár csak egyszer is, mondja el, hogy mi baja van?

– Nem hiszem, hogy hibáztatnunk kell magunkat. Evert az utóbbi időben mindenkitől elfordult... Még Simontól, a legjobb barátjától is. Senki sem tudott segíteni neki, még a saját felesége sem.

Fejemet Michel mellére hajtottam, és Everten gondolkodtam. Tulajdonképpen főként a többiek elbeszéléseiből ismertem őt. Az utóbbi hónapokban a barátnőimmal csaknem állandóan az ő lelki problémáiról beszélgettünk. Bár az elmúlt éjszaka ezt meg sem említettük, mintha ez a borzalmas szerencsétlenség a derült égből villámcsapásként ért volna bennünket, hirtelen megzavarva gondtalan életünket. De valójában már korábban éreztük valamennyien a fenyegető veszrothadásszagát, és tudtuk, hogy Evert és Babette között nem mennek rendben a dolgok. Talán közbe kellett volna avatkoznunk. De ehhez túl gyávának bizonyultunk.

Amikor hazahoztam a kislányokat, anyámék, akikkel szinte egyáltalán nem érintkeztünk, váratlanul meglátogattak minket. Mindent tudni akartak a tűzről és Evert haláláról. A gyerekektől értesültek, hogy én és Michel is ott voltunk. A tanítónők, akik Luuköt és Beau-t tanították, beszéltek az esetről az osztályban. Az összes tanuló rajzolt valamit szomorú kis osztálytársaiknak, a gyerekek szülei pedig elhatározták, hogy vesznek nekik egy-egy nagy játékmackót. Megkérdezték, vállalom-e a beszerzését, és átadom-e nekik. Elvégre én elég közel állok hozzájuk. Néhány anyuka, akik alig ismerték Evertet és Babette-et, sírva fakadt, amikor meglátott, és még a

nyakamba is borult. Legszívesebben eltaszítottam volna őket magamtól, kézen fogtam volna a kislányaimat, és kereket oldottam volna, de uralkodtam magamon, és barátságosan válaszoltam minden kérdésre. A gyereksereg rajcsúrozva és rohanva özönlött ki az iskola ajtaján, mögöttük Marijke, Annabelle és Beau tanító nénije, kézen fogva Patricia kisfiát, nyomukban pedig a lányaim. Sophie a karjaim közé vetette magát. Nem láttam őket azóta, hogy éjszaka elindultam otthonról. Az iskolában hallhatták, hogy Beau és Luuk apja meghalt, és hogy a fiúk kórházban vannak.

Komoly tekintettel néztek rám, és közölték, hogy Beau, Luuk és az anyukájuk kórházban fekszik. Megkérdezték, hogy sikerült-e valamit megmentenünk a holmijaik közül, és suttogva mondták, hogy a barátaik apukája meghalt. Majd megkérdezték, eljöhettek-e velünk a temetésre?

Marijke kifejezte nekem részvétét, és megkérdezte, hogy magammal viszem-e Patricia gyerekeit is. Őneki most nem áll módjában, tudniillik otthon vár rá a rendőrség. A gyerekek rohantak a mászókához.

– Itt az iskolában is jártak rendőrök – jegyezte meg, miközben komolyan nézett rám. – Nagyon megdöbbsentem.

– Igen, mi is teljesen le vagyunk sújtva – mondtam.

Eltompult agyamban szavakat kerestem, amelyek hitelesen képesek leírni, mennyire üresnek és levertnek érzem magam.

– Egyszerűen nem tudom elképzelni, hogy ő... Ő igazi családapa volt. Egy jó és elkötelezett apa. Azt persze tudom, hogy az utóbbi időben voltak náluk problémák... Erről rendszeresen beszélgettem Luuk és Beau anyukájával.

– Hogy ő tette volna? – Hideg borzongás futott végig a hátamon.

– A rendőrség azt feltételezi, hogy gyújtogatás történt. Ezért kérdezősködtek a családi helyzetükről: hogyan viselkedett Luuk

és Beau az iskolában, említettek-e valaha is valamit az otthoni dolgokról. A rosszullét kerülgetett... Micsoda gondolat! Még elképzelnem is szörnyű, hogy másképp is történhetett volna... Hogy akár mind a négyen...

Az iskola mögött haladó erdei ösvényen mentem a gyerekekkel együtt Simon és Patricia háza felé. Különös módon megint azok között az emberek között akartam lenni, akik átélték ugyanazt, amit én, s akik ugyanolyan kétségbeesett és feldúlt lelkiállapotban vannak, mint én. A gyerekek előrerohantak, fára másztak, és izgatottan sikítoztak, mint ahogy szoktak, vagy talán még annál is elevebben. Ezen a módon nyilvánították ki zavarodottságukat. A nap fénye éppen előbukkant halványan a fák lombjai közül. Minden olyan volt, mintha semmi sem történt volna előtte, mintha egy normális kedde este közeledne, amikor én hamarosan belépek Patriciáék házába, és ott találkozom Everttel.

Amikor elértem az oldalsó kerítésüket, éppen akkor gördült oda Simon ezüstsínű BMW-je. Enyhe izgatottságot éreztem gyomortájon, ami pár másodpercre elűzte a szomorúságomat. Simon kiszállt a kocsijából, szemei véraláfutásosak voltak. Mint egy futballista a veszített mérkőzés után, olyan letörten ballagott oda hozzám. Egyik karjával átfogott, és könnyed csókot nyomott a halántékomra.

– Percről percre rettenetesebb lesz mindenkinek – mondta halkan. Titokban magamba szívtam az illatát, amelyben cigarettaszag keveredett kókuszos aftershave-ével, és vigasztalóan megveregettem a hátát. Kart karba öltve léptünk be a házba. Hogy így egymáshoz simultunk, teljesen magától értetődőnek tűnt. Azt akartuk, hogy ne

szakadjon meg se a fizikai, se a lelki érintkezés közöttünk, mintha ezáltal ki tudtuk volna űzni magunkból a lezajlott rémtörténetet.

Bent a házban mindenütt nagy volt a forgalom. Emberek ültek a konyhában, a szobában, mindenfelé celofánnal borított virágok a vázákban, és egy lány járt körbe kávékat kínálva.

– Ez hihetetlen – mormogta Simon, és miután kissé idegesen beletúrt sötét hajába, megvakarta a fejét.

– Az otthonunk egyfajta halottasházzá változott... Ez jellemző Patriciára...

Megemberelte magát, arcára varázsolta jól ismert mosolyát, és mindenkinek kondoleált. Voltak itt szomszédok, Everték személyzetének tagjai, néhányan az üzletfelei közül, távolabbi családtagok, Luuk és Beau barátainak anyukái, mindenki eljött, hogy kinyilvánítsa részvétét. Patricia rendelkezésre bocsátotta a házukat, hogy fogadják őket.

Kissé zavartan követtem Simont, és fogalmam se volt, hogyan viselkedjek ezekkel a zokogó idegenekkel. Követtem az irodájába, ahol Angela és Hanneke üldögélt cigarettázva.

– Figyeljete! – mondta Simon. Ujjai remegtek. – Éppen most jöttem a rendőrségről... Patricia bement meglátogatni Babette-et és a fiúkat... És igen, úgy néz ki, igaz a feltevésük.

Simon lehuppant az íróasztala mögötti székre. Hanneke szemei megteltek könnyel, Angela pedig felállt, és szitkozódni kezdett. Én voltam az egyedüli, aki ostobaságnak tartottam a szóban forgó ötletet.

– Láttad a levelet? – kérdezte Angela.

Simon bólintott.

– Megkérdezték, hogy felismerem-e a kézírását.

– Mi állt benne?

– Az autójában találták a búcsúlevelet. A kesztyűtartóban. Csak megerősíthetem, hogy az ő kézírása. Felül se megszólítás, se dátum, de teljesen világos, hogy az egész Babette-nek szól. Evert azzal kezdi, mindent meg fog tenni, hogy egyben tartsa a családját. Kerül, ami-be kerül. Mert szereti őt... Kéri, hogy bocsásson meg neki. Nagyon kusza az írása, és egy kis darab le is van szakítva a lapból. Ráadásul Babette és a fiúk véréből nyugtató nyomait mutatták ki. És a konyhában, ahol Evert tartózkodott, találtak egy műanyag kannát.

A lábaimból kiment minden erő, mintha hirtelen tériszonyom lett volna, holott nem egy szakadék szélén álltam, hanem Simon irodájában, ahol éppen egy roppantul bizarr történetet hallottam, és ez a történet az én baráti körömben játszódott le. Itt a közelemben, a sarkon. Az én életemben. Valaki közülünk lángba borította a saját házát, amelyben ott tartózkodott az egész családja. Ilyesmi egy hátrányos helyzetű környéken szokott lejátszódni, egy problémás családban, a társadalomból kiteszítottak vagy társadalmilag izoláltan élő emberek körében, de nem itt, a mi falunkban, pontosabban vilanegyedünkben, egy mindenki által szeretett és becsült családban!

Angela tovább sírt és jajgatott. Hanneke azt motyogta, hogy ki kell mennie a WC-re. Én meg csak ültem kábultan, és magam elé meredtem. Simon végigsimította a combomat, és megkérdezte, hogy minden rendben van-e. Bólintottam.

– Olykor furcsán alakulnak a dolgok – mondta rekedten. Egy dobozból elővett egy szivart, és az ujjai között hengergette. Majd hirtelen kiabálni kezdett:

– Uram Jézus! De hát miért?! Miért?!

Néhányszor belerúgott az íróasztalba, majd összeszedte magát, újra leült, és halántékát az öklének támasztotta.

Este ismét összegyűltünk Simonéknál a konyhaasztal körül. Hogyan mondjuk el mindezt a gyerekeinknek? Milyen hatással lesz rájuk? Egy dologban biztosak lehetünk: nem tudjuk elkerülni, hogy a sajtó írjon az esetről. A *Hart van Nederland* egyik rovata már jelentkezett is, és egy kis helyi újság munkatársa szintén érdeklődött a leégett házzal kapcsolatban. A rendőrségi szóvivő „párkapcsolati problémákról” beszélt. Már a másnapi lapban részletesebben szó lesz minderről. Hogyan fogadják majd a gyerekek, hogy Beau és Luuk papája megpróbálta megölni a saját feleségét és a fiait!? A bizalom, amit a gyerekek belénk, a szüleikbe vetettek, bizonyára sérül, és senki közülünk nem tudja, hogyan orvosolhatjuk majd ezt.

Hiába törtük a fejünket, hogy mi volt a mi szerepünk ebben a tragédiában, és hogy megelőzhettük volna-e. Végül is mindannyian tudtuk, hogy Evertnek gondjai voltak, és naponta hallottuk Babette-től, milyen nehéz volt az élet vele az utolsó fél évben. És láttuk is a saját szemünkkel, a komor tekintetéből és az ingerült reakcióiból.

A temetés előtti hetet együtt töltöttük Patriciáék házában, mint valami kommunában. Meg akartuk osztani egymással a megrendültségünket és a kétségbeesettségünket, és választ akartunk kapni a kérdéseinkre. Cigarettaztunk, literszámra ittuk a kávé, a sört, a borókapálinkát és a bort, közösen étkeztünk, amire mindig este került sor, a gyászról beszéltünk, emberekről, akiket elvesztettünk, a bánatunkról. Megosztottuk egymással a legmélyebb kétségeinket és félelmeinket, és olyan bensőségesség alakult ki közöttünk, amely a szerelmesek meghittségéhez hasonlított. A gyerekek játékaikhoz birtokukba vették az egész házat, és mi minduntalan megsimogattuk vagy megölelgettük őket, akkor kaptak enni, amikor csak kértek, és minden este pizzát vagy sült krumplit ehettek, kedvük szerint. Luuk

és Beau is ott futkostak a barátaik között, belefolytak minden beszélgetésbe, és kerültek bármiféle érintést. Megjegyezték, hogy olyan nekik, mintha egész héten születésnapjuk lenne.

Emléked ringatja apály s dagály,
Nem engedi felednünk, ami fáj,
Hogy már nem ölelhetünk téged,
M megbocsátván gyöngeséged,
S végre megértvén erődet.
Ennyi maradt nekünk belőled.
Barátunk, annyi kérdést hagyta reánk,
Érted szól a harang, érted lobog a láng.

Mély megrendüléssel veszünk búcsút

Evert Hubertus Struyktól

Született: 1957. június 12. – elhunyt: 2002. január 15.

akinek kétségbeesett cselekedetét sohasem fogjuk megérteni.

Kedves Babette, Beau és Luuk, mindig mellettetek állunk, és segítünk nektek,

Barátaitok:

Angela és Kees Bijlsma   Hanneke Lemstra és Ivo Smit

Lotte, Daan, Joep   Mees, Anna

Patricia és Simon Vogel   Karen van der Made és Michel Brouwers

Thom, Thies, Thieu   Annabelle, Sophie

4

AZON A NAPON, amelyiken beköltöztünk ebbe a faluba, beteg voltam. Valóban beteg, a szorongástól. A teli dobozok cipelése közben, és mialatt kávéfőztem segédkező barátainknak, lehánytam az új WC-nket, majd kétszersültet rácsáltam idegesen, remélve, hogy a gyomrom hamarosan megnyugszik, és elmúlik a reszketés, amit egész testemben éreztem. Hogy a természeti környezetért, a nagyobb nyugalomért, a jobb parkolási lehetőségekért, a fokozottabb biztonságért otthagyjuk Amszterdamot, a várost, amelyet annyira szeretünk, ezerszer nyomasztóbb választás volt, mint bármelyik, amelyet azelőtt életemben valaha is hoztam. Mintha csak egész valómat, s vele mindazt, amit a városban szerettem, otthagytam volna magam mögött, hogy örökre Michelhez kössem az életemet.

A barátnőimet, a munkámat, a kedvenc pékemet, a sarki thaiföldi boltost, a lehetőséget, hogy egy kedd este csak úgy egyszerűen elmerüljek a városban, és kikössek egy klassz táncos buliban, ahol magától értetődően névtelen maradhatok. Amszterdamban az embernek lehetnek titkai. Nem arról van szó, hogy még most is szívesen eljárnék bulizni, ilyesmit már évek óta nem teszek, mint ahogy titkaim sincsenek többé. De attól a gondolattól, hogy ha akarom, időnként megtehetem, hogy nem úgy járkálok a városban, mint valakinek a felesége vagy valakinek az anyja, hanem mint valaki, egyszerűen mint

Karen, a formatervező – s mindig az új élmény ígéretével –, érzelmi-
leg kevésbé volt unalmas az életem.

És hogy még miért jöttünk ebbe a faluba lakni? Michel sosem mulasztotta el, hogy emlékeztessen rá: Amszterdamban bele kellett bolondulni, hogy rendszeresen feltörték a kocsinkat, és hétköznaponként folyton stresszeltünk a kerékpárúton, amikor bölcsődébe vagy iskolába vittük a gyerekeket. Azt akartuk, hogy a lányaink nyugodtan játszhassanak az utcán, és álljon rendelkezésükre egy kert. A város egyre fenyegetőbb lett, amióta megvoltak a gyerekeink.

Az utolsó csepp a pohárban az volt, hogy egy agresszív narkós fickó kirabolt bennünket, amikor éppen úton voltunk a fogorvoshoz. Akkor véglegesen eldöntöttük, hogy nem ez lesz az a hely, ahol a lányaink felnőnek. Elindultunk, hogy nem messze Amszterdamtól egy kellemes faluban keressünk egy önálló kertes házat, ahol én otthon is végezhetem a munkámat.

Hogy a városból faluba költöztünk, azt is jelentette, hogy elveszítettük a barátainkat. Az első évben még ki-kijöttek hozzánk, minde-
nekelőtt szép nyári napokon, azzal a feltétellel, hogy ott is alhatnak. Az első évtől kezdve rendszeresen tartottunk barbecue-partikat a szabadban. Minden hétvégén voltak szállóvendégeink, kutyástul, gyerekestül, új szeretőstül.

Miközben ők biciklizni mentek, vagy kifeküdtek a napra aludni, én egy rozéval, bagette-tel és az oldalassal telepakolt kétkerekű kocsit vonszoltam az Albert Heijnből, hogy azután otthon előkészítsem a vendégágyakat. Nagyon hangulatos esték voltak ezek, főként ha a gyerekek már bent feküdtek az ágyukban, mi, felnőttek pedig kint körülülve a tüzet, felidéztük emlékeinket a régi, a városi életünkből. Ám a beszélgetések már a második nyáron kissé vontatottabbakká

váltak, és előjöttek a szemrehányások. Hogy mi már nem járunk a városba, nem mutatunk érdeklődést az ő életük és tevékenységeik iránt, hanem itt ülünk vidéken, kissé elnyárspolgáriasodva. És igazuk volt, nekünk ez tetszett. Aztán, noha nem is volt valami nagy a távolság közöttünk, szép lassan kiábrándultunk egymásból. Mi megfélekedtünk az ő születésnapjukról, ők elmulasztották a mienket. Nekünk egyre kevésbé volt kedvünk az éjszakai autózásokhoz, nekik pedig a mi vendégágyainkban álmatlanul töltött éjszakákhoz. A lányaink új barátnőket szereztek az utcánkban, a barátnőim egymást rendszeresen felkeresték, de rám egyre kevésbé volt szükségük. Olykor velük mentem szórakozni, hogy bebizonyítsam, persze hogy nem lett belőlem vidéki liba, de voltaképpen már nem éreztem jól magam velük. Mind többször olyan emberekről folyt közöttük a beszélgetés, akiket nem ismertem, olyan kávézókról, ahol sohasem jártam, olyan filmekről, amelyeket nem láttam, és olyan problémákról, amilyenek nekem nem voltak. Úgy éreztem, mintha az életritmusuk felgyorsult volna, mialatt az enyém csak lassult.

Elmúlt a második nyár. Beköszöntött az esős évszak, aztán jöttek a viharok. És alig érkeztek hozzánk látogatók. A régi barátok elmara- doztak, újakra pedig még nem tettünk szert. Tényleg nem könnyű a kezdet falun. Az őslakosok gyűlölik az újakat, mert azok elősegítik, hogy a szülőhelyük tönkremenjen, az újonnan beköltözöttek pedig mindenféle a saját kis szigetükön ülnek, és továbbra is fenntartják anonim városi életüket. Itt az asszonyok előszeretettel közlekednek terepjárával, és nagy, sötét napszemüveg mögé rejtőznek. Úgy tűnik, el akarják kerülni az emberi kapcsolatok mindenféle formáját. A boltnál bepakolják a vásárolt holmikat és a gyerekeket a kocsijuk- ba, majd otthon kipakolják őket, azután az anyák a magas kerítések

mögött eltűnnek arany kalitkájukban, hogy kifényesítsék a házat a mindig távol lévő férjük kedvéért. És én egyértelműen úton voltam afelé, hogy halálosan egyedül legyek, akárcsak ők.

Időközben elkészült a házunk, és igazán remek lett. A dolgozószobám hatalmas ablakot kapott, amelyen át kiláttam a mezőre, ahol tehének legelték a fűvet. Annabelle és Sophie külön szobába költözhetett, amire régóta vágytak már. Én pedig hozzájutottam az áhított amerikai konyhához, amelyben egy kandalló is helyet kapott egy hatalmas olvasófotellel együtt. Michelnek ott volt a garázs, ahol kedvére bütykölhetett az autón és a biciklikén. És persze ott volt a nagy kert, amiről álmodoztunk, melyben gyümölcsfák sorakoztak, s volt benne egy mesterséges tó, egy terasz, ahol nyílt tűzön süthetőtünk, és egy lugas rózsákkal.

Ez utóbbit a helybeli kertész alakította ki. Amikor Michel még egy új Volvót is vett a vállalata sikereinek megkoronázásául, nevetve azt mondtuk egymásnak: „csak nehogy a városi barátaink meglásák, micsoda kispolgárokká változtunk.”

Michel reggelente negyed nyolckor indult Amstelveenben lévő irodájába. Én fél kilenckor kerékpáron elvittem a lányokat az erdei iskolába. Utána munkához fogtam a dolgozószobámban, és a munkám mellett ültem egész nap egyedül, negyed négyig, amikor is érkezett a nap legmagányosabb pillanata: a gyerekek hazahozatala az iskolából. Választhattam: vagy egyedül álldogálok a többi anyuka mellett várakozva, akik bizony jót tréceltek egymással, és akiket irigyeltem, vagy én is az autóban ülök várakozva, éppen úgy, mint a sötét napszemüvegük mögé rejtőzködők. Csak amikor az ajtók kinyíltak, és a lelkes aprónép kirohant az épületből, akkor érződött mindenkin a feloldódás, és néhányukon még az is látszott, hogy akár

arra is készek, hogy szóba elegyedjenek velem, mint ahogy valamivel később ez be is következett valakivel.

Falun az emberek lépten-nyomon összetalálkoznak egymással. Az iskolai sportnapon, gyepabdázáskor, a bevásárlóközpontban, úszás-oktatáskor, Mikulás-ünnepségen, a péknél, a teniszpályán és a sportiskolában. Hamar megszokott és teljesen biztonságos helyek voltak ezek lányaink számára, akik aztán szempillantásnyi idő alatt egy csomó barátnőre tettek szert. Én viszont nem találtam igazán pompásnak ezt a helyzetet. Egyes anyukák, akikbe legalább háromszor belebotlottam nap mint nap, egyszer se köszöntek nekem.

– Leányom, ahogy te most új barátnőkre teszel szert a gyermekeid révén, ugyanúgy jártam egykor én is – biztosított róla anyám. De azok az idők nyilvánvalóan elmúltak. Teniszezttem, hajnalok hajnalán vittem biciklivel a szeles gyepabdapályára Sophie-t és Annabelle-t, ezermesterkedtem a suliban, és meglehetősen rendszeresen látogattam Michellel a legnépszerűbb helybéli kávézót. Ám egy-két felületes ismeretséget leszámítva nem találtunk új barátokra. És lassacskán depressziós lettem az állandó egyedüllétől.

Tennem kell valamit ez ellen a kitaszítottságérzés ellen, mielőtt behülyülök. Az attól való félelem ellen, hogy nem leszek képes barátnőket szerezni, hogy valami komoly bajom van. Erősen vágytam egy barátnőre, aki spontán megiszik velem egy kávé, akivel összefutok a szupermarketben, akinek bármit elmondhatok a gyerekeimről, a férjemről, a házamról, az anyámról, minden olyasmit, amit nem beszélhetek meg a gyerekeimmel, a férjemmel vagy az anyámmal. Nincs mit tenni, aktívan el kell kezdeni keresnem.

Barátnőkereső offenzívám első célpontja Hanneke volt, egy menő cuccokban járó, velem körülbelül egyidős asszony, akit minden

áldott reggel és délben láttam az iskolába bemenni, majd onnan kirohanni, egyik kezével magával vonszolva fiacskáját. Életmódjában ő jobban hasonlított rám, mint a többi anya, akiknek, úgy látszott, mindig jut elég idejük arra, hogy pontosak legyenek, és akiknek a frizurája, sminkje és öltözéke folyton kifogástalan volt. Hannekének jól láthatóan volt egy másik élete is, azon kívül, hogy anyaként és feleségként funkcionált, és én roppantul kíváncsi voltam erre a másik életére.

Tekintettel arra, hogy Sophie lányom jóban volt Meesszel, Hanneke fiacskájával, nem volt nehéz megrendezni, hogy megegyezünk egy közös játékprogram időpontjában, és amikor jóval dél után megérkezett a fiáért, az izgalomtól a levegőt kapkodva, én már a hűtőben tartottam egy üveg kibontott chablis-t, és mintegy spontán felajánlottam neki egy pohár fehérbort feszültségoldás céljából.

Ő azonnal lehuppant egy székre a konyhánkban, az asztalra hajította a táskáját, megkérdezte, hogy dohányozhat-e, de még mielőtt igennel válaszoltam volna, már rá is gyújtott. Csak ezután nézett körül kissé elcsodálkozva, mint aki hirtelen ráébred, hol van, és azt mondta, hogy nagyszerűnek találja a házunkat. Mindenekelőtt a kandallót a konyhában. Micsoda remek ötlet. Ő is akar egyet. Milyen nagyszerű belekucorodni ebbe a karosszékbe egy jó könyvvel a kezünkben, mire mondtam neki, hogy pontosan ez volt az én elképzelésem is. De mivel csak másfél éve lakunk itt, még egyszer sem volt alkalmam rá, hogy ezt megtegyem.

– Érdekes, amit mondasz – kiáltotta hangosan nevetve. – Haha-ha! Tavaly a születésnapomra kaptam egy deckchairt, tudod, egy afféle nyugágyat a kertbe, és még egyetlenegyszer sem feküdtem benne. Persze a férjem, Ivo nyugodtan beleheveredik, hogy ott szundikáljon. Az éééén születésnapomra vett ajándékba!

Megittuk az üveg bort, és közben mind a ketten a férjünkre panaszkodtunk. Utána beszélt a munkájáról. Belsőépítész lévén megadatott neki a lehetőség, hogy a faluban belülről szemügyre vegye és berendezze a legszebb házakat.

– Dúskálhatnak a pénzben, de ízlésük, az nincs. Azt úgy veszik. Tőlem. Egész mulatságos, ahogy ez működik: ha valakinek van egy új fehér padja, a szomszédasszonya is akar egyet, csakhogy nagyobb, és drágább szövettel legyen ám bevonva. Ez nekem mindenesetre jó, bizony.

Hanneke és Ivo csupán két éve telepedett le itt, miután évekig Amszterdamban éltek, és ők is végignézték, ahogy a városi barátaik egymás után elmaradoztak. Hanneke elmondta, hogy az iskolaudvaron ő is idegennek érzi magát. Mindketten rájöttünk, olyanfajta körülmények közé kerültünk, amelyektől azelőtt féltünk. Első terhességünk idején még bizakodással kiáltottuk, hogy teljes munkaidőben fogunk dolgozni szülés után, hogy a gyerekről való gondoskodást megosztjuk, mivel a férjeink megígérték, hogy hetente egy nappal kevesebbet járnak be a munkahelyükre. Tehát semmi sem fog megváltozni, mert esténként ugyanúgy szórakozni megyünk, hosszú utazásokat teszünk külföldön, és természetesen a városban lakunk. Aztán mégis egyszer csak itt találtuk magunkat ebben a faluban, az amerikai konyhás villában, a bizonytalan, egyszemélyes vállalkozásunkban, a távol levő férjeinkkel és a gyerekeinkkel, akikért mindent megteszünk.

– Csak addig, amíg a férj meg nem lép egy fiatal nőszeméllyel – jegyzte meg Hanneke idegesen. – És ezzel a maga banalításában össze is áll teljessé a kép. Na igen, csakhogy történhet másként is. Én csipek fel szeretőt. Hahaha! És lehet megint küzdeni.

Kissé becsíptünk, és melegítettünk a gyerekeknek mikrohullámú sütőben palacsintát. Kibontottam még egy üveget. Betettem

egy ciabattát a sütőbe, és az asztalra raktam a hétvégére vett francia sajtokat. Siettékben időnként megbotlott a nyelvünk, annyira igyekeztünk egymásnak elmondani mindent, amin az elmúlt években annyit töprengtünk. Olyan boldogok voltunk, hogy egymásban sorstársra leltünk. Hanneke a munkája révén többet tudott a faluról, mint én. Előadott minden pletykát, amik a faluban keringtek férfiakról és nőkről, akiknek a gyerekei a mieink iskolájába jártak, és én csüggttem az ajkain. Paradicsomlevest főztem, a gyerekeket a video elé ültettem, és fél kilenc körül, amikor Michel hazaérkezett, már tökrészegek voltunk. Harsányan nevetve dőltünk rá a konyhaasztalra, és elhatároztuk, hogy megalapítjuk a mi kis „ínyencklubunkat”. Hanneke ismer pár „jó fej csajt” a megrendelői között, akik ugyancsak szívesen megismerkednének másokkal. Ő fogja megszervezni az első összejövetelt otthon, náluk. Az italtól átmelegedve és szinte gyerekes örömmel bújtam azon az estén ágyba. Talán ráleltem az első falubeli barátnőmre. És a „gourmetklub” ötletét fantasztikusnak találtam.

5

A PIROS GYAPJÚRUHÁT viselő Hanneke egy üveg borral a kezében nyitotta ki a nemes fából készült ajtót. Lelkes kiáltással üdvözölt, nyakamba borult, és eléggé hangosan közölte, szuper jól nézek ki, és milyen csodás, hogy itt vagyok.

Kezdetben fogalmam se volt, mit vegyek fel, most, hogy először megyek látogatóba a Bloemendijk-birtokra, aztán egy egyszerű fekete ruha mellett döntöttem, amire fölvettem egy mellénykét, hozzá pedig egy szimpla fekete körömcipőt. Ebben az egyáltalán nem feltűnősködő szerelésben Michel mindig ellenállhatatlannak talált. Feltűzött hajammal és a nyakamban viselt – persze nem valódi – gyöngysorral a külsőmet úgy is lehetett értelmezni: íme egy nő, aki az ötvenes évek divatját követi, s ezzel azt a hatást reméltem kelteni, hogy sugárzik belőlem a humor, és nem vagyok kis szürke egér. De most, a szexi és modern öltözékben Hannekével szemközt állva ebben az impozáns és tágas előszobában, hirtelen szürkének és jelentéktelennek éreztem magamat.

Átmentünk egy üvegajtón, amelyet két nagy terrakottaedény fogott közre, s ezekből csodálatos növények sarjadtak ki. Az, ahogy a cipőnk sarka kopogott az előtér kőpadlóján, csak felerősítette a lámpalázzamat, és úgy tűnt, nyomatékositotta félszeg hallgatásunkat. Nekem annyira imponált a helyiség minimal art stílusú formatervezése, hogy egy szó se jött ki a számon.

A hosszú faasztalnál három nő foglalt helyet. Beszélgetésük azonnal abbamaradt, amikor mi ketten beléptünk az amerikai konyhába. Először nem is tudtam, merre nézzek. A szakácsművészet gigantikus, rozsdamentes birodalmát vegyem szemügyre, vagy a nőket, akik tetőtől talpig felmértek, amennyire csak feltűnésmentesen lehetett, vagy pedig a nappalit, noha az úgy nézett ki, mintha nem lakna benne senki. Nagy, nagyobb, legnagyobb – nyilvánvalóan ez volt Hanneke stílusa. Még a borospoharak is lábakon álló vödrök voltak. Mindenféle színben pompázó vastag gyertyák világították meg és tették hangulatossá a konyhát és a nappalit.

Odaálltam eléjük: Babette magas, karcsú, és az évszakhoz képest feltűnően barna, Angela teltkarcsú és sötét hajú volt, Patricia pedig kicsi és rémesen sovány. Padlizsánszínű tincsek táncoltak a feje körül. Hanneke konyhakötényt kötött maga elé, és berendezkedett az általa kialakított „Gasztronóm-szigeteken”.

– Keress magadnak egy kellemes helyet! – biztatott. Óvatosan Angela mellé telepedtem, aki egy spirituális könyv olvasásába mélyedt. Babette volt az első, aki felém fordult, és megkérdezte, hogy tetszik nekem ebben a porfészekben.

Azt válaszoltam, hogy egész jó itt, kezdek hozzászokni. Erre azt kérdezte, mióta is lakunk itt.

– Majdnem két éve – mondtam, és azt vettem észre, hogy kicsit belepirultam a válaszbba.

– Már olyan régóta? Sohase láttalak ezelőtt! Melyik iskolába járnak a gyerkőceid? – Angela szájából úgy hangzottak ezek a kérdések, mint egy élesben folyó kihallgatás.

– A *Bíbic*be.

– Nahát, hogy sohase vettelek észre?!

Ezután kellemetlen csönd támadt, és az volt az érzésem, hogy valami rosszat mondtam. Hanneke a lábasok és serpenyők mögül azt kiáltotta, hogy Patricia még csak egy hete lakik itt. Abban a gyönyörű, fehérre vakolt házban, közvetlenül az iskola mögötti erdő szélén.

– És már most nagyon élvezem – jelentette ki Patricia. – A nyugalmat... Az erdőt, ami közvetlenül az ajtónk előtt kezdődik. Élvezem, hogy bárhol lehet parkolni. És a ház is szuper. Ezért köszönet és hála Hannekének! Tényleg, lányok, ha egyszer költözni vagy átépíteni akartok, bízzátok rá! Ő ebben a csúcs. Egészségedre, Han!

Kezembe nyomtak egy nagy pohár fehérbort, amit a háziasszony egészségére kívántunk. Az utóbbi években először újra kedvem támadt rágyújtani egy cigire, ami mögé elbújhattam. A többiek is tulajdonképpen ezt tették.

Ropogós, meleg kenyeret ettünk, mozzarella, pármai sonkás salátát és fűgét, grillezett *gamba en coquille*-t, frissen kevert krémet és tejszínes, csípős sajtot. A bor megtette a maga hatását, és néhány pohár elfogyasztása után beindult a társalgás. Az iskoláról, a gyerekekről, a tenispályáról és más biztonságos témákról. Kiderült, hogy Angela és Babette ugyanabban a klubban teniszeznek, és ez alapot adott ahhoz, hogy hosszadalmas beszélgetést folytassunk tenisztornákról és teniszoktatókról. Tudomásomra adták, hogy a leghülyébb teniszklubnak vagyok a tagja már másfél éve, ami széles e környéken létezik. Úgyhogy onnan sürgősen át kell iratkoznom a De Duinpan Teniszegyesületbe, ahol ők már tagok, és leckéket kell vennem egy bizonyos Dennistől, mert ő aztán szuper.

– Teniszt csakis Dennistől! – kacagott Angela nyerítve. – Hát nem pompás szlogen?!

– Mondjátok, lányok, nincs jobb témátok, mint teniszezni és a teniszről fecsegni? – szólt közbe Hanneke „Gasztronómiából”, miközben szája sarkában egy cigarettával egy tatin tortát rázott ki egy tűzálló tálból.

– És mi ebben a rossz, kérlek? – kérdezte Angela.

– Én utálok a sportot, és egyáltalán a róla folytatott fecsegetést. Hagyjuk ezt másokra!

Hanneke egy koppanással az asztalra tette a fenségesen illatozó és gőzölgő almatortát.

Angela láthatóan feszült volt, nagyot szívott a cigarettájába.

– Úgy hangzott ez a „nincs más témátok”, mintha valami helytelen dologról beszéltünk volna. Mondd, mi rossz van abban, hogy ezzel foglalkozunk? Mintha neked ezzel ártanánk. Újból kellemetlen csönd támadt, amit én nevelésügyi locsogással próbáltam megtörni.

– Ugyan már! A sport remek dolog. Ezt mindnyájan jól tudjuk. Fantasztikusan jól néz ki ez a torta, Hanneke. Teljesen egyedül csináltad? – kerepeltem tovább, gyöngye kísérletet téve annak érdekében, hogy valami más témát találjunk, mert tapasztalatból tudtam, hová vezethet egy ilyen beszélgetés.

Hanneke vállat vont, és egy késsel belevágott a tortába.

– Én mindenesetre nagyon örülök, hogy van valami, amit csinálhatok.

Angela ájtatos képet vágott.

– Én úgy vélem, a legtisztéletreméltóbb foglalkozás, ami csak létezik, az otthonunkkal törődni és a gyerekeinkről gondoskodni.

– Nekem nem kell azon gondolkodnom, hogy visszamenjek-e dolgozni – tette hozzá csípősen Babette. – Amikor az utolsó munkahelyemről eljöttem, elhatároztam, hogy egyetlen napot sem dolgozok többé a hátralévő életemben.

– Hát az egy rettenetes állás lehetett... – szaladt ki a számon, némileg meglepődve attól a határozottságtól, amivel Babette ezt kijelentette.

– A férjem, Evert sportüzletében dolgoztam. Ott ismerkedtünk meg egymással. Kiállhatatlannak találtam. Persze nem őt, hanem a melót. Eladó voltam.

Hanneke elkapta a pillantásomat, és a szemeit forgatta.

– Vannak jó melók is – folytattam. – És én nem akarok a férjemtől anyagilag függeni. Ez tényleg elviselhetetlen volna számomra. Ha egyenrangúak akarunk lenni, mind a kettőnknek bele kell vágnunk valamibe. Ez a véleményem.

Ezt ki kellett mondanom.

– Tehát az az asszony, aki nem jár munkába – Angela Babette-re és Patriciára mutatott –, kevesebbet ér, mint az, aki dolgozik? Habár nagyon sok hasznos és értelmes dolgot csinálunk, mint például felneveljük a gyerekeinket, vezetjük a háztartást, ezt-azt segítünk az iskolában...

– Nem mint ember vagyunk kevesebbek, hanem a kapcsolatunkon belül... Sokszor mégiscsak azoké a hatalom, akik a pénzt keresik.

Babette hangosan elnevette magát.

– Persze nem nálunk! Ugyan nem mi keressük a pénzt, otthon mégis mi viseljük a nadrágot.

Miután megittunk egy csésze erős presszókávét, elsőnek Angela állt fel.

– Holnap reggel nyolckor hokizni viszem a gyerekeket, addigra fittnek kell lennem. Szuper volt ez az este, Hanneke. Finomakat kajáltunk. És jót dumcsiztunk. Igazán érdemes volna megismételni.

Mind a négyünket megpuszilt, az én arcomba pedig még bele is csípett.

– Szia, kislány! Örülök, hogy megismerkedtünk. Remélem, még gyakran tudunk egymással beszélgetni.

Már az után a rozé után úgy éreztem, mintha nem csupán egy napja, hanem évek óta ismernénk egymást.

– Várj! – kiáltott Patricia. – Bejelentenivalóm van: Simonnal úgy döntöttünk, hogy a jövő héten tartunk nálunk egy kis összejevetelt. Amolyan házszentelő partit. Nagyon örülnék, ha eljőnnétek. Természetesen mindenki a férjével együtt. Már most nagyon kíváncsi vagyok rájuk.

Én is felálltam, nyugtalanabban, mint azt a kávé, az alkohol vagy az izgalom indokolta volna. Leghőbb vágyam volt ezek után odabújni Michel mellé, és elmesélni neki, mi mindent éltem át ezen az estén. Amióta kiköltöztünk Amszterdamból, voltaképp most először éreztem magam boldognak. Megtettem az első lépést, futott át az agyamon, most már menni fognak a dolgok. Végre barátságokat kötöttem, s habár ők teljesen mások, mint én, ez nem baj. Mindnyájan nők vagyunk, anyák, feleségek, akik pezsgő társasági élet után sóvárognak.

Énekelgettem, amikor felszálltam a kerékpáromra, és rájöttem, lehet pompás a városon kívül is élni. Kuruttyoló békák, a lenyírt fű meg a tűzhely szaga, az égbolt teli csillaggal, és közöttük a hold hatalmasan és ezüstösen fénylő korongja. Már nem éreztem kicsinek és jelentéktelennek magamat, hanem e tájék részének. Itt lakom. Lekezegettem az ösvényre, és mosolyogtam. Nem úgy kell nézni, hogy már eltelt az életem fele, hanem úgy, hogy a másik fele most kezdődik.

Az út szélén egy fekete Golf állt, és a kocsiból ki a cigifüst. Amikor elhajtottam mellette, láttam, hogy Angela a kormány mögött ülve, szájában cigarettával, kifejezéstelen arccal mered

maga elé. Megálltam, és megkérdeztem tőle, hogy nincs-e valami baj. Beleszívott a cigarettába, és nevetett.

– Egyszerűen csak elgondolkodtam a mai estén, és végigszívom a cigit. Ezt otthon nem tehetem meg, ettől Kees bepöccen.

– Vagy úgy? Oké. – Hirtelen nem tudtam egyebet mondani.

– De ne menj már haza egyedül az éjszaka közepén! Gyere, hazaviszlek!

Már évek óta egyedül bicikliztem éjszaka is, és soha semmi bajom nem esett. De mert épphogy csak megismertem Angelát, attól tartottam, hogy még a szívére veszi, ha elutasítom az ajánlatát.

– Hagyd itt a bicajodat! Majd holnap hazaviszed.

– Oké – mondtam, és visszatoltam a kerékpárt a kerítésig, ahol aztán lelakatoltam.

Az autó tele volt cigarettafüsttel. Angela egyesbe kapcsolt, és kihajtott a Bloemendijkről.

– Te hogy érezted magad?

Vadul kettesből hármasba, majd hármasból négyesbe váltott. Legalább nyolcvannal mentünk a polderen kialakított keskeny kis úton, annak mind a két oldalát elfoglalva.

– Én remekül. Tényleg, nagyon örülök, hogy megismerkedtem veletek. A jövő héten pedig parti lesz. Egyszerre újból lett társasági életem. Már nagyon hiányzott. És te?

Angela a kesztyűtartóban lévő marlboros dobozra mutatott. Kivettem belőle egy szálát neki. Az autó öngyújtójával rágyújtott.

– Kellemes volt. Bár kicsit úgy éreztem, hogy rám támadtatok. A meló miatt, meg ilyesmi.

– Részemről nem volt szándékos. Sőt, inkább a függőségtől való félelmem diktálta. Az anyatejjel szívtam magamba a függetlenség

igényét. Valószínűleg amiatt, hogy apánk két gyerekkel cserbenhagyta anyánkat, és úgy ment el, hogy egy centet sem hagyott ott neki.

– Megértelek. Talán még jó is, hogy mindannyian különbözőek vagyunk.

Angela gázt adott. Már majdnem százzal mentünk. Ha jobban ismertem volna, akkor vicces formában megkérdeztem volna tőle, hogy nem lehetne-e egy kicsit lassabban.

– Babette-et... Őt is már régóta ismered?

– Nem, még csak egy éve. És csak felületesen. A férjeink viszont jól ismerik egymást. Tulajdonképpen ez az első alkalom, amikor a férfiak jelenléte nélkül találkoztam vele. Mért kérded?

– Nem tudom igazán, hova is tegyem őt.

Azonnal megbántam, hogy a beszélgetést ebbe az irányba tereltem. Nem akartam olyan benyomást kelteni, mintha afféle pletykafészek lennék.

– Nekem olykor kissé túl hangosnak tűnik. De, gondolom, ez a belső bizonytalanságából ered. Az előző férje egy rettenetes alak volt, aki éveken át kínozta. Ezt ő maga mondta el egyszer. Ha őszinte akarok lenni, nekem Hannekével van több bajom. Hogy micsoda megjegyzéseket tesz állandóan!

– Hanneke legalább kertelés nélkül megmondja a véleményét mindenkinek. Ez imponál nekem, bevallom...

– Igen, szórakoztató lehet. Amíg nem te vagy a célpontja. De veled nem fog kötözködni, mivel te érdekléd őt. Te dolgozol! És a férjed televíziós producer. Az is érdekes.

Ez nem az a fajta beszélgetés volt, amire vártam. Nyomasztó érzésem támadt tőle.

– Na jó, nem akarok elhamarkodottan ítélni. Ami az ínycuklibot illeti, mindenesetre csodálatos kezdeményezésnek találom. Mit

gondolsz, nem volna jó, ha közösen adnánk valami ajándékot Simonnak és Patrícianak?

Lakott területre értünk. A jelzőtáblák 30 km-es sebességet engedélyeztek. Angela alig lassított.

– De. Príma ötlet!

– Láttad a házat, amelyet építettek?

– Egyszer elmentem mellette. Gigantikus épület.

– Ez a Simon egy multi. Rajta volt a *Quote*ban azon a listán, amely felsorolta a szupergazdagokat.

– Akkor biztosan jó kis összejövetel lesz...

– Én is azt hiszem. Pompás, ugye? – ragyogott Angela. – Szerintem Hanneke szervezze meg az ajándékozást. Neki mint belsőépítésznek biztosan könnyű lesz kitalálni valamit. Lehet, hogy valami vicces dolog sül ki belőle.

– Annak már száz éve, hogy Michel és én partit rendeztünk. Nekem borzasztóan nagy kedvem van hozzá. Remélem, végre újra táncolhatok.

Angela lassított, és az autó befordult jobbra, az utcánkba.

– Íme, a gyors és biztonságos fuvar – mosolygott Angela.

Odahajolt hozzám, és háromszor megpusziltuk egymást. Aztán kinézett az ablakon.

– Milyen aranyos kis ház! – kiáltotta elragadtatottan. – Egyszer téged is felcsörgetlek, hogy gyere el teniszezni. Viszlát a jövő hétig. Jó éjt!

Kiszálltam az autóból, finoman becsuktam az ajtaját, és amikor elment, integettem utána.

6

A KÓRHÁZI SZOBA be volt sötétítve. Babette az ágyon ült, és az összehúzott függönyöket nézte meredten. Mellette volt az utazótáskája. Hosszú, egyenes szálú, szőke haja fénytelenül és zsírosan omlott a vállára. Oda akartam menni hozzá, hogy egyik karommal átfogjam, és vigasztaljam, de Angela visszatartott.

– Hagyd őt, Karen! Gyere!

Magával vitt a folyosóra, odamentünk a kávéautomatához, és dühösen nyomkodta rajta a gombokat. Egy fehér műanyag pohár jelent meg a kis ablak mögött, majd a gép elkezdett zúgni, és a pohárkába előbb tej folyt, aztán megtelt kávéval.

– Kérsz te is?

Bólintottam.

– Kapucsínót?

– Ne, inkább rendes feketét.

Vettem a cukorból egy zacskóval, fogtam egy kis műanyag kanalat, és leültem az egyik színevesztett narancssárga kagylófotelba. Angela, aki állva maradt, odanyújtotta a kávéspoharamat. Szótlanul feltéptük a cukros zacskót, tartalmát beleöntöttük a poharakba, és a gyöngö fehér pálcikával kavargatni kezdtük a tejeskávét.

– Hogyha cigarettázni akarsz, hát itt lehet – mormogta Angela, miközben nyugtalanul járkált, és körbemutatott. – Tudod, gondol-

kodtam a dolgon... Arra jutottam, nem jó ötlet, hogy Babette-et én vigyem magammal haza.

Meglepetten néztem rá. Ezt a dolgot alaposan megtárgyaltuk előző este, és Angela elsőként jelentkezett, hogy majd ő gondoskodik Babette-ről. A két fiú egyelőre kis ideig Patriciánál marad, amíg anyjuk teljesen rendbe nem jön. Angela hangoztatta, hogy náluk van elég hely, és van idejük is, Keesnek sem lesz ellenvetése, ő pedig ezt szívesen megteszi a barátnőjéért.

– De hát ezt már megbeszéltük. Babette is erre számít, vagy nem? Kerülte a tekintetemet.

– Beszéltem erről Keessel. Ő nem akarja.

– És akkor te egyszerre visszalépsz?

– Kees azt gondolja, hogy Babette jelenléte nem tesz jót a kapcsolatunknak. Hogy veszekedni fogunk miatta. Tény, hogy már hónapok óta rengeteget foglalkoztatott bennünket Babette és Evert. Babette gyakorlatilag nálunk lakott. Most fogadja be valaki más.

– A barátnőd elvesztette a férjét és az otthonát, és a továbbiakban azzal a tudattal kell élnie, hogy a férje meg akarta ölni őt a gyerekekkel együtt. És te cserben akarod hagyni?

– Ő a te barátnőd is, bizony ám, és Patriciáé és Hannekéé is. Mindenkinél van számára hely. Keesnek elege van abból, hogy amikor esténként hazaérkezik, mindig ott találja a konyhaasztalunknál. Az a véleménye, hogy nekünk kettőnknek vissza kell térnünk a saját életünkhöz.

– Neked több közöd van Babette-hez, mint Hannekének és nekem. És Babette számít rád! A férje halott. Holnap lesz a temetése. Hogy állhatsz most ilyesmivel elő, Angela?

Tompa fájdalom lüktetett a szemem mögött. Túl fáradt voltam ahhoz, hogy igazán felmérgesítsem magam. Babette ott ül a szobájában,

és ránk vár. Amilyen hamar csak lehet, el akarja hagyni a kórházat. És valóban, nálunk is van elég hely. Nincs más hátra, majd mi befogadjuk.

– Oké, hozzánk is jöhet.

– Nem kellene előbb megbeszélned Michellel?

– Ha én úgy érzem, hogy ezt meg kell tennünk, akkor ő nem fog ellenkezni.

Ez igen határozottan hangzott, de igazából nem voltam annyira biztos a dolgomban.

Hazafelé az autóban, amikor közöltük vele, hogy átmenetileg nálunk fog lakni, Babette sírva fakadt. A karomat simogatta, és azt ismételte, hogy mennyire kedves ez tőlem, hogy attól félt, szállodába kell költöznie, vagy egy üresen álló nyaralóba, de én azt mondtam neki, hogy erre nincs szükség. Sohasem fogjuk őt cserbenhagyni, annyi ideig marad, ameddig akar, tényleg, ez nem jelent terhet számunkra. Olyan törekenynek nézett ki. Lúdbőrzött a vékony, barna karja, és vörösre sírt, nagy, barna szemei be voltak dagadva. Mozdulatai szaggatottak voltak, és folyamatosan reszketett.

– Tulajdonképpen azt hittem, hogy a gyerekek velem jönnek – mondta, mire Angela közölte vele, hogy a fiúk Patriciánál vannak, és mindannyiunknak megnyugtatóbbnak tűnt rá bízni őket. Ott jól eljátszhatnak a barátaikkal. Babette bólintott, és az ajka reszketni kezdett.

– Ugye tudod, hogy ez valóságos csoda? Hogy ők életben maradtak. Hogy tovább játszhatnak a barátaikkal, mintha semmi sem történt volna.

Becsukta a szemét, és fejét nekitámasztotta az autóm hűvös ablakának. Könnyek csorogtak végig az arcán, szempillafesték fekete nyomait hagyva maguk után.

– Azt hittem, hogy Luuk meghalt. Nem az ágyában feküdt, bebújt a mi ágyunkba. Nem találtam... Abban a füstben...

Nyöszörgött. Kényelmetlen csöndbe burkolóztunk. Ügyetlenül megpaskoltam a combját, miközben megpróbáltam elképzelni, milyen lehetett neki akkor.

– Luukje. Olyan mélyen aludt mellettünk... Nem tudtam felébrésztetni. Pedig még rázogattam is... Aztán megpróbáltam kiemelni az ágyból. De olyan nehéz volt, hogy nem bírtam el. Mint egy lidérces álom, olyan volt az egész, igen. A lábaim nem engedelmeskedtek. Minden egyre szürkébb lett, és eszembe jutott: már nem tudunk lejutni a lépcsőn. Ki kell ugranunk az ablakon. Beau-t már kivettem. Ő magától felébredt, és mivel a saját ágyában feküdt, még le tudott menni a lépcsőn. Kivettem magam az ablakon, Luukkal a karomban. Ilyenkor ugrani szokás. Minden jobb, mint a tűz, mint halálra égni, gondoltam.

– Nagyon okosan cselekedtél – mondta a hátsó ülésről Angela rekedtes hangon. – Igazán, mindnyájan büszkék vagyunk rád. Megmentetted a gyerekeidet. Küzdöttél az életükért. És most még ki kell tartanod egy kicsit, kedvesem. A mi segítségünkkel. Nem hagyunk egyedül, mi mind gondoskodunk róla, hogy amilyen gyorsan csak lehet, rendbe jöjjön az életed. Hogy ismét legyen egy csinos kis házad, legyenek új holmijaid...

Babette hirtelen felkiáltott, amitől én úgy megijedtem, hogy kis híján az útpadkára hajtottam. Összecsapta a két kezét, és fájdalomában úgy üvöltött, mintha csak most értette volna meg, mi mindent veszített.

– Minden elveszett! Minden odavan! – kiabálta, és kezeit újra és újra összecsapta az arca előtt. Leállítottam az autót az út szélén. Babette kivágta az ajtót, kiszállt a kocsiból, és vad tekintettel nézett körül. Angela utána ment, és erősen megfogta a felkarját.

– Kicsim, csak sírd ki magad alaposan, üvölsz csak, ordíts ki magadból minden rosszat!

Egymás karjába kapaszkodva álltak, és Babette úgy siránkozott, hogy szinte fájt hallgatni, borzalmas volt, kibírhatatlan. Angela rám nézett, a fejével Babette táskája felé intett, azután a szájára mutatott. Szét húztam a cipzárt, és addig kotorásztam benne, míg megtaláltam a kis, pirulákkal teli dobozt. Azzal és egy pohár vízzel odasiettem hozzájuk.

– Drágám, vedd ezt be, ettől megnyugszol egy kicsit.

Babette lenyelte a tablettát, Angela pedig megtörölte barátnöje arcát fehér blúzának a sarkával. Ott álltam mellettük, hogy mondjak valamit, kerestem a szavakat, amelyek vigasztalóan hangzanak. Ismét elcsodálkoztam azon, hogy Angela nem akarja hazavinni magukhoz Babette-et. Közben pedig anyaként babusgatja. Egyszerre furcsa érzés uralkodott el rajtam: Angela meg akarja mutatni nekem, hogy egyetlen ember van, aki képes Babette-en segíteni, s az nem más, mint ő. Jóllehet Babette nálam lesz, és nem nála, ám nem gondolhatom, hogy átvehetem a szerepét.

Michel nem haragudott, amiért nem beszéltük meg, egyetért-e azzal, hogy Babette nálunk lakjon. Természetesen szívesen látjuk, mondta. Kifejezetten örült, hogy mi is tehetünk végre valamit, és Babette-nek a lelkére kötötte, hogy addig maradjon nálunk, ameddig csak szükségét érzi. A mi otthonunk az övé is. Amikor megölelték egymást, látszott, hogy Babette háta rázkódik. Michel előbb magához szorította, aztán kezébe vette az arcát, és adott neki egy puszit.

– Ti mind, mind olyan kedvesek vagytok, annyira kedvesek...

Angela közbelépett.

– Gyere, Babette, egy kicsit pihened kell.

Kézen fogta, és kivezette a szobából.

Michel rám nézett, és tett egy gyámoltalan mozdulatot. Hirtelen öregnek nézett ki. Sötét fűrtjei oldalt bozontosává váltak, arcszíne pedig szürkévé fakult az átalvatlan éjszakáktól. Hirtelen áramütés-szerűen hasított belém, mennyire szeretem, mintha már évek óta megfeledeztem volna erről. Érzékeny férfi, és a szíve nagy. Szerencsésnek mondhatom magamat. Ezt az érzést meg kell tartani örökre, és sohasem szabad kételkednem benne. Átkaroltam, és egy csókot adtam a szájára, amely ugyancsak szomorúságot fejezett ki.

– Ne haragudj, hogy nélküled rendeztem így a dolgokat, de Angela hirtelen meggondolta magát.

– Nincs semmi baj. Megértelek. És túl hosszan úgysem tarthat mindez. Mihelyt talpra áll, azonnal keres a maga és a gyerekek számára valami tartós megoldást. Kees és Angela igazán elég sokat aggodott már Evert és Babette miatt. Én megértem, hogy szükségük van egy kis nyugalomra a fészkükben.

– Én viszont továbbra is furcsállom. Hiszen olyan jó barátnők.

– Ne foglalkozz ezzel, Karen! Ez nem a megfelelő pillanat. Mindannyian megtesszük, amit tudunk.

Kibontakoztunk az ölelésből. Michel előhalászott a nadrágzsebéből egy doboz cigarettát, és rágyújtott.

– Mért kezdted újra? Tudod, hogy nem szeretem, ha a lakásban dohányzol.

Bosszúsan nézett rám, és kiment. Az érzés, ami pár perce elfogott, egy csapásra elmúlt.

SASKIA NOORT

AZ ÍNYENCKLUB

**Aki túl sokat kérdez,
az veszélyesen él.**

Karen két éve költözött ki a férjével és két kislányukkal Amszterdamból a kellemes, nyugodt villanegyedbe. A régi barátok elmaradása, a pörgő élet hiánya miatt az asszony kezdetben magányos, rosszkedvű, aztán végre szert tesz néhány új barátnőre, akik ugyan különböznek tőle, de akikkel látszólag jól érzi magát.

A férjek jól menő üzletemberek, szintén barátságban, sőt üzleti viszonyban állnak egymással. A nők rendszeresen együtt kávéznak, beszélgetnek, finomakat főznek, iszogatnak, így jön létre különleges közösségük, az ínycsemegetőklub.

Az idilli állapot azonban nem tart sokáig: egy hideg téli éjszakán lángokba borul az egyik házaspár pompás háza, a feleség és a gyerekek szerencsére megmenekülnek, de a férj életét veszti a lángok között.

A tragédia különösen Karent gondolkodtatja el, majd legjobb barátnőjének eltűnése és rejtélyes, megmagyarázhatatlan halála arra serkenti, hogy magánnyomozásba fogjon. Olyan titkok nyomára jut, amely a többiek számára, akik legszívesebben egyszerűen túllépnének a történeteken, egyre kellemetlenebbek.

Karen nem nyugszik – tisztán akar látni, ami a többieket láthatóan zavarja. Megpróbálják leállítani, s mert nem sikerül, kiközösítik.

Az ügyvel foglalkozó rendőrnő meglepő adatokat közöl Simonról, akibe Karen – legalábbis úgy érzi – beleszeretett. Milyen szerepet játszott ebben a zavaros, álcázott, hazugságokkal, intrikákkal átszótt történetben Simon? Ennek is a végére kell járnia....

**Fekete Macska
Regénytár**

*Felnőtteknek
ajánljuk!*

2 999 Ft

ISBN 978 963 245 455 9

9 789632 454559